USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **F. U.,** zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2019, č. j. OAM-264/ZA-ZA11-VL11-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2019, č. j. 63 Az 33/2019 – 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5250 Kč, která bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím zastavil žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný shledal opakovanou žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť neobsahovala žádné nové azylově relevantní okolnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Neztotožnil se s jedinou žalobní argumentací žalobce, podle níž žalovaný neprovedl dostatečné vzájemné srovnání situace v zemi původu v době podání jeho předcházející žádosti o mezinárodní ochranu a v době vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud na podkladě zjištění, že žalovaný v napadeném

rozhodnutí uvedl podklady, ze kterých vycházel při vyhodnocení politické a bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, uzavřel, že ačkoliv se v napadeném rozhodnutí výslovně nevyjádřil ohledně hodnocení změny bezpečnostní situace v Moldavské republice, tento svůj závěr zahrnul do celkového zhodnocení na straně 5 napadeného rozhodnutí. Krajský soud k tomu blíže uvedl, že z informací o zemi původu, které žalovaný v projednávaném případě druhé žádosti o mezinárodní ochranu použil jako podklad pro rozhodnutí, byl zjištěn skutkový stav dostatečně a nevyplynula z nich žádná změna okolností, ke které by byl žalovaný povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Na podporu svého závěru odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, ze dne 16. 1. 2019, č. j. 4 Azs 319/2018 - 38, a ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019 - 26.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda se žalovaný dostatečně zabýval tím, zda došlo v zemi původu stěžovatele ke změně situace, která by mohla mít vliv na posouzení jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. To představuje pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, a je důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. Napadené rozhodnutí nemůže dle stěžovatele obstát pro absenci výslovného vyjádření se k eventuálním změnám v zemi původu, které by mohly založit opodstatněnost nové žádosti. Pouze tímto způsobem lze dle stěžovatele vyloučit eventuální hrozbu pronásledování nebo vážné újmy pramenící např. z nově vypuknuvšího válečného konfliktu nebo přírodní katastrofy, a to zvlášť v případě, kdy stěžovatel argumentuje konkrétními okolnostmi, které mohou souviset se změnami v zemi původu (tj. hrozbami ze strany policie). Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby zrušil rozsudek krajského soudu i napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel měl možnost okolnosti, které uváděl až po podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvést již při rozhodování o jeho předcházející žádosti, jelikož mu byly již tehdy známy. V předcházejícím řízení stěžovatel uvedl, že ani neví, zda vlastně azyl chce a že si žádost podal jen proto, aby získal čas na vyřízení rumunských dokladů. Žalovaný považuje stěžovatelovu argumentaci, podle níž nesdělil nově uváděné okolnosti již v předcházejícím řízení, jelikož si myslel, že je to již zapomenuto, za nevěrohodnou. Stěžovatel svá tvrzení ničím nepodložil, ačkoli to avizoval a byla mu k tomu poskytnuta adekvátní lhůta.

[5] Ohledně kasační argumentace nedostatečného zdůvodnění, zda došlo v Moldávii ke změně situace, která by mohla mít vliv na posouzení stěžovatelovy opakované žádosti, žalovaný podotýká, že vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ve správním spise. Stěžovatel měl možnost se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu, ale neučinil tak. Stěžovatel neuvedl, v jakém směru mělo dojít ke změně situace v zemi původu, kterou žalovaný nezohlednil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.")]. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[8] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele" byl v usnesení Nejvyššího správního soudu dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné.

[9] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

[10] Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, pokud žadatel neuvede nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti, nebo pokud se situace v jeho zemi původu nezměnila takovým způsobem, že by to mohlo zakládat opodstatněnost nové žádosti.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že k problematice opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu existuje poměrně bohatá judikatura (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 – 74).

[12] Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, uvedl, že „*odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“ (shodně argumentoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Azs 21/2013 – 118).

[13] Stěžovatel poprvé požádal o mezinárodní ochranu dne 31. 5. 2017 a žalovaný tuto první žádost stěžovatele dne 11. 10. 2018 zamítl. V tomto předchozím řízení vycházel žalovaný ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldávii z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 123368/2013-LPTP ze dne 3. 1. 2013, ze zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2016 – Moldavsko ze dne 27. 1. 2016, z výroční zprávy organizace Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018, ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Moldavsku ze dne 20. 4. 2018 a z informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí odboru azylové a migrační politiky MV ČR Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 20. 6. 2018, jak je zřejmé i ze správního spisu vedeného v nyní projednávané věci.

[14] V nyní posuzovaném případě odůvodnil žalovaný svůj postup při vyhodnocování okolností uváděných stěžovatelem následovně. Na straně 3 napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný, že vycházel především ze stěžovatelovy výpovědi „*a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č. j. 107328/2017-LPTP ze dne 8. 9. 2017 a z informace OAMP: Moldavsko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, stav červen 2018, ze dne 20. 6. 2018.*“ Ze správního spisu je zřejmé, že uvedené části odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídají i podklady obsažené ve správním spise na číslech listu 15 a 16.

[15] Na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný dospěl k závěru, že neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti stěžovatele, neboť mimo jiné (zvýraznění doplněno) „*neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti.*“

[16] Jak správně podotkl krajský soud, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí označil podklady, z nichž vycházel při úvahách ohledně možné změny politické a bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatele. Jejich hodnocení se promítlo do závěru o tom, že nebylo namístě opětovné vážení důvodnosti žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu. Stěžovatel měl zachovánu reálnou možnost se s těmito podklady seznámit, navrhnout jejich doplnění či vyjádřit se k jejich obsahu, což však neučinil. Lze proto uzavřít, že při nedostatku konkrétních tvrzení o relevantních změnách v zemi původu

v období necelých osmi měsíců od rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu ustálená (a v napadeném rozsudku korektně citovaná) judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou oporu závěru krajského soudu o nedůvodnosti žalobní námitky o nedostatečném posouzení možných změn v zemi původu stěžovatele (zejm. rozsudky ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, či ze dne 16. 1. 2019, č. j. 4 Azs 319/2018 - 38). Akcentoval-li stěžovatel to, že uváděl konkrétní nové skutečnosti, které mohou souviset se změnami v zemi původu (ohrožení ze strany policie), pak je třeba připomenout, že tato skutková tvrzení označil žalovaný ve svém rozhodnutí za nevěrohodná, lživá a účelová, a proti tomuto hodnocení se stěžovatel v žalobě nijak neohradil.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[19] Stěžovateli byl výrokem I. usnesení krajského soudu ze dne 3. 7. 2019, č. j. 63 Az 33/2019 – 15, ustanoven zástupcem Mgr. Ladislav Bárta, advokát, jehož hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za dva úkony právní služby – doplnění kasační stížnosti podané jako blanketní [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a za návrh na předběžné opatření [§ 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu].

[20] Za doplnění kasační stížnosti zástupci stěžovatele náleží 3100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Za návrh na vydání předběžného opatření mu náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny z 3100 Kč, tj. 1550 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu]. Vedle toho má zástupce stěžovatele právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Zástupce stěžovatele není plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí částku ve výši 5250 Kč [1550 Kč + 3100 Kč + (2 x 300 Kč)]. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu